

& Uraŝima:

< Rekante 15 el 29 batoj trifoje por strofo, entute 4263 paŝoj dum 48 minutoj. Japanan popolan fabelon poemigis Julio Baghy (Ĉielarko, 1966). Baladigis Martin Strid (2016) per novaj melodio kaj rekantaĵo.>

(#Melodio:

<:29> (

/LaLa dore mi mi soso sofi mimi; rere mimi mimi mi mi doTi LaLa;

(#Rekantaĵe: La dore mi mimi sofa mi mi; re rere miimi i;mi mi doTi La La))×2

/LaLa LaTi do re mire doTi LaTi; dodo dore mifa so fa mire doTi;

(#Rekantaĵe: La LaTi do dore doTi La So; do dore miifa a;soo mi mido Ti La;)

))×49)+

(&Strofoj:

'1 /Hej, infanoj karaj, nun vin forte tenu, ; ek al fablomondo kun mi migri venu!

(×: &R:; **Pasas la tempo dum nia danco ; Ŝvite nin trempu ; Nun kaptu la ŝancon.**)

/Ni rapide kuros trans cent montojn, marojn, ; retro en la Tempo eĉ pli ol mil jarojn; (×: &R) /per sepmejlaj paŝoj miaj botoj saltas, ; post momento, vidu, ni ĉe celo haltas... (×: &R)

,&1:

'2 Kiel milde muĝas maro orienta, ; ĉerizflorojn portas disen blovo venta, kie neĝa pinto de la Fuĵijama ; brilas brilante sub la sun' japana,tie en vilaĝo, ĝuste sur marbordo, ; staris kabaneto en mizera korto.

'3 En la kabaneto kun muraro ŝima ; vivis brava knabo, nome Uraŝima.Fiŝi ĉiutage li boate iris, ; reton en la maron ĵetis kaj retiris,poste la kaptajon vendis li sur placo ; por gepatrojn helpi file kaj sen laco.

'4 Foje li serĉante vade la bonŝancon ; remis kaj forgesis tempon kaj distancon.Kvankam tutan tagon li provadis, ŝvitis, ; lin feliĉo spitis, fiŝoj preterglitis;poste surprizite, mire li rimarkis, ; ke löa horizonton vesperruĝo arkis.

'5 Reton retirinte nazon de l' boato ; tuj li turnis borden per remila bato,sed el bordo vidis li eĉ ne konturon, ; al ĝi tempo sternis nigran noktveluron.Luno, steloj mankis, post la nuboj ludis; mevoj eksilentis, eĉ la ondoj mutis.

'6 Malfacila sorto estas tiel vivi, ; ofte celperdinte longhajn horojn drivi!Tamen fortan fidon havis Uraŝima; li persiste remis sur la mar' senlima.Horoj, eble eĉ pli, jam noktmezo pasis, ; kiam al ripozo li sin lace lasis... ..

'7 Dum li tiel lace, apatie sidis, ; en la retofundo, kion li ekvidis? Maran testudeton, infanmane grandan, ; al li palpebrume time rigardantan.Tiel eta besto estas senvalora, ; pensis li, por gajno post la tag' labora!

'8 Subtaksante tiel li reĵeti volis, ; kiam la testudo jene ekparolis: "Haltu, Uraŝima! Min vi ne reĵetu, ; sed nun min aŭskulti, poste sekvi pretu!Ŝajno vin ne trompu! Mi ne estas besto, ; sed kortega princo en sorĉita vesto,

'9 kuriero grava de l' submara reĝo, ; kies nura volo regas kiel leĝo. Li ordonis al mi – devas vi kompreni – ; nun mesaĝon diri, poste vin kuntreni,ĉar lia filino, reĝidino nia, ; nun suferas pro vi, pro dezir' pasia".

'10 "Kara testudeto, Uraŝima ridis, ; "vian reĝidinon mi neniam vidis; kiel mi do povus igi ŝin suferi?" ; "Ŝi mem ĉiutage vidis vin aperi.Vin ŝi enamiĝis, edzo vin elektas". ; "Mi eĉ ne imagas, kiel ŝi aspektas?!"

'11 "Nia reĝidino estas mem la Belo. ; Tiel bela vivas nur en la fabelo. Kiam ŝi dormetas, marlazuro mutas, ; kiam ŝi vekiĝas, mevoj ŝin salutas,kiam ŝi sin turnas, ondoj kun ŝi dancas, ; ŝipoj sur ondare gaje sin balancas".

'12 "Al vi nia reĝo donos princan rangon!" ; "Mi distingon danki havus mutan langon" "Vin ravante distros centoj da sirenoj!" ; "Por senviva homo vanus farsaj penoj". "En koralpalaco vartos vin komforto!" ; "Jes, en luksa kriptu kuŝu mi en morto"

'13 Vane li protestis, vane li diskutis, ; al li sian volon la testudo trudis: "Lasu la skrupulojn! Sen hezito saĝe ; tuj sur dorson mian sidu do kuraĝe!" Fine volperdinte Uraŝima cedis, ; faris tion, kion ĝi sugeste petis.

'14 Tuj li spertis, ke ĝi perdis etan grandon, ; vaste plilarĝiĝis trans boato-randon. Lin la mortotimo lasis for momente, ; nur pri la princino pensis li atende, sed ne longe, ĉar ĝi – slup! – en maron saltis, ; ĝis palaco reĝa ĝi nenie haltis.

'15 Kiam mateniĝis, suno jam leviĝis, ; supermare mevoj malsatantaj kriĉis. For de l' bordo ie ondoj ronde dancis, ; la boaton orfan lule ekbalancis; ĝiafunde kuŝis reto kaj remilo... ; Sur la vasta maro regis la trankvilo.

,&2:

'16 Inter koralmontoj, ĝangaldensaj algoj, ; preter ŝipruinoj (homaj katafalkoj), la testudo naĝis rekte al la subo, ; kie dise kuŝis rubo apud rubo; sed al Uraŝima la vojaĝo tuta, ; kvankam estis longa, ŝajnis nur minuta.

'17 Li primiris, ke en ŝlimtegetaj barkoj ; dormas nun kviete maraj monstroj, ŝarkoj; aliloke inter stangoj de la mastoj ; strangaj fiŝoj naĝas per vostfinaj kvastoj kaj en mara sablo rustmorditaj ankroj ; servas ripozeje por omaroj, kankroj.

'18 Uraŝima miris mute kaj sentime, ; ĝis ĉe rezidejo ili haltis fine. La palaco reĝa estis ŝipgiganto ; por la korteganoj, por la marreganto; ĉe pordego larĝa, rifborita truo, ; tien-reen naĝis garde ŝarko-duo.

'19 Ilin jam atendis du balenoj digne ; kaj permeson donis per naĝilo signe; por eskorti feste, kiel mil diabloj, ; deĵorantaj kankroj kun tondilaj sabroj tuj viciĝis orde, retroire tretis, ; al la gasto dece la rigardon ĵetis.

'20 Sed en tronsalonon ĉiuj pasis vere, ; ke la bestan veston lasis for ekstere kaj en homa formo noble elegante ; etikete agis, riverencis vante; sole restis strangaj nur la kapornamoj, ; ĉar variis bunte blankoj, konkoj, skvamoj.

'21 Reĝo, la longbarba, digne sur la trono ; sidis kaj apude sidis amazono. Ŝi, la reĝfilino, dolĉe-sorĉe ridis, ; ĉies sklavan amon tuj ŝi al militis. Uraŝima ne plu pensis pri la Tero, ; dum la Reĝa Moŝto traktis pri l' afero.

'22 "Sciu, Uraŝima, vin feliĉo trafis; via juna belo la filinon ravis. Ŝian kordeziron volas mi plenumi... ; Ke vi povus al ŝi inde amindumi, al vi mi donacos riĉon, rangon princan ; kajaldone estri landon, la provincan".

'23 Uraŝima mire staris, ne respondis; en li amo ŝtorme, sangovipe ondis. Ŝi ja estis fable korpiginta Belo, ; okulparo ŝia por li la ĉielo, lin sur lipoj ruĝo de l' koralo loĝis, ; flate pri kisemo per ridet' prologis.

'24 La silento longa reĝan koron spronis ; kaj li tre afable ŝin kaj lin admonis: "Do, infanoj miaj, vi jam ne plu mutu, ; sed pri kordeziron ekbalbutu! Vi, filin', unue, poste Uraŝima, ; diru, kio nestas en la fund' anima!?"

'25 "Vi, karulo, estas juna, bela, brava, ; por mi, vin amanta, idealo rava. Mia edzo vin mi por mi nun elektas". ; "Reĝidino bela, sorton dioj plektas. Al vi min adoro ligas diktatore; edzinetu vin mi petas humilkore".

'26 Por la geedzigo sekvis tuj celebros ; reĝa patro tuŝis ilin per la sceptron, ligan sur la manojn per la barbo faris, ; leĝa paro ilin krie li deklaris. Post unua kiso tondris vivukrio... ; Tiel simpla estis la ceremonio.

'27 Sed en la palaco komenciĝis balo: ; sonis la fanfaro, tintis la cimbalon, kun la junedzino ĉiu volis danci, ; unu la alian lukte eĉ avanci; la sirenoj ŝerce la junedzon prenis, ; per la rondodanco lude lin katenis.

'28 Post la balofino ĉiu kortegano ; bestvestite naĝis kiel akompanoal princlanda hejmo de la paro juna: ; ne tro trua jaĥto, lukse oportuna; en ĝi la komforto super la imago... ; Tiel brile pasis la unua tago.

'29 Dumatage ili landon travojaĝis ; sur balen' sidante, dum la besto naĝis,de ĉio ravite en submara lumo ; sinforgese vivis dum la "miel-luno", zorgojn pri l' princlando al servistoj lasis, ; tute ne rimarkis, ke la tago pasis.

'30 Venis tria tago, kun ĝi rememoro ; pri gepatroj, hejmo, pompa ĉerizfloro.
Uraŝima larme, nostalgie ĝemis, ; por revidi ilin al li penso venis. Lia edzineto lin dorlotis ame, ; tamen lin turmentis "vivi estas vane!"

'31 "Kio estas al vi? Kio vin torturas? ; Ĉu vi min ne amas?" "Sed jes", li murmuris;
"tamen, edzineto, jen terura vero, ; vokas min, revokas la gepatra tero. Vin mi amas vere, sole kaj fidele, ; sed ĉi sento premas, vipas min forpele".

'32 "Uraŝima mia, edzo kaj amato, ; vidi vin suferi estas sortobato. Se jam vivoĝojo en vi agonias, ; mortos eĉ la amo... Jen mi opinias. Vin al mia koro mi preferus ĉeni, ; sed... sed... mi ne volas, kara, vin, reteni".

'33 Reĝidino bela afliktite lante ; iris kaj revenis kesteton tenante.Sur kesteto ora orsigelo pendis. ; Al li por kunporti triste ŝi etendis: "Kiam vi orfiĝos, sekvu mian peton, ; ŝiru la sigelon, rompu la kesteton!"

'34 Lin ŝi kisis laste, ŝin li al si prenis, ; koron al la koro ili longe premis,poste pensrapide – ho, kruela krudo! – ; por lin rehejmigi venis la testudo...Arda lasta kiso sekiĝi ne povis, ; ĉar jam Uraŝima sin sur bordo trovis.

,&3:

'35 Pompis ĉerizarboj, brilis suno maja, ; birdotrililo sonis korkarese gaja.Fore de l' vilaĝo sur la mara bordo ; jen kabano staris en mizera korto. Sentpelate kuris nia Uraŝima ; al gepatra hejmo, kara kaj intima.

'36 Nur tie li vidis, ke en tiu domo ; reton nun riparas iu fremda homo,juna virineto ĉe l' fajrujo staras, ; sur la korto knaboj argilturon faras...Al li Uraŝima salutvorte tretis, ; pri gepatroj siaj li informojn petis.

'37 La fremdulo miris, ĉesis la riparon ; "Mi neniam konis la nomitan paron... Eble en vilaĝo ili trovis lokon". ; Uraŝima kriis: "Lasu nun la mokon!Depost infanaĝo en ĉi dom' mi loĝas". ; "Knabo, vin pri stulto rajte mi riproĉas".

'38 "Antaŭ tagoj tri mi iris al la maro. ; Tie ĉi min konas ja ĉiu najbaro...Ĵus rerajdis mi sur dorso de l' testudo!" ; Li aserton sekvis milde post konkludo: "Knabo, do komprenu, diros la najbaroj, ; en ĉi kabaneto loĝas mi de jaroj".

'39 Sed en la vilaĝo Uraŝima pene ; eĉ de dom' al domo ire kaj revenevane demandadis pri si ĉiun homon; ili lin ne konis, eĉ ne lian nomon.Fine al la pastro li decidis iri, ; al li la aferon konsilpete diri.

'40 La maljuna pastro, eĉ centjara eble, ; en ŝim-ranca domo, eĉ miljara meble,sidis inter libroj murmurante preĝojn ; kaj en kap' tenante diajn, terajn leĝojn.Uraŝima dece kline lin salutis; li responde al li pastrajn benojn ŝutis.

'41 "Ho, saĝulo sankta, premas min ĉagreno, ; ĝi venenas tute ĝojon de l' reveno.Sciu, nur tri tagoj, ne pli, povis pasi, ; kiam la vilaĝon devis mi forlasi,tamen la reveno strangan sperton donas: ; min neniu konas, mi neniun konas".

'42 La bonvola pastro mire kaj atente ; post tia rakonto pensis eĉ momente,ke la juna knabo volas lin priŝerci, ; tamen li ekprenis libron – nomon serĉi. Libro libron sekvis, fine en tro ŝima, ; en la centa staris nomo Uraŝima.

'43 Li eklegis mire, legis surprizite ; kaj relegis kiel estis ja skribite "Brava juna knabo, nome Uraŝima, ; fiŝkaptadi iris al la mar' senlima, sed li ne revenis, tie havis faton, ; ondoj borden portis sen li la boaton".

'44 Mire li plu gapis al la ŝima paĝo, ; eĉ momenton pensis "min forlasis saĝoaŭ spiriton vidas, ĉar ĉi knabo juna ; antaŭ mi aperis dum la tago suna..." Fine liajn lipojn fakta vero lasis: ; "Ne tri tagoj, sciu, tri mil jaroj pasis!"

'45 Estis la momento gorgopreme peza. ;
Nedirante dankon por bonvol' kompleza
Uraŝima pasis for el pastra domo, ; vagis tra la
stratoj kiel la fantomo. "Ve al mi", li
ĝemis, marŝis svene, fale, ; "havi du patrujojn
estas ja fatale!"

'46 Uraŝima kuris al la bordo mara, ; tie li
kriadis al edzino kara,eĉ la testudeton voki
vane provis, ; nun la maro mutis, sin nenio
movis.Tuj terura penso, sentis li, lin
premas, ; ke li al la mondo ne plu apartenas.
.....

'47 Uraŝima sentis sin tre orfa, sola, ; pro
funebro sia tute senkonsola.Dum li vokis
helpi la edzinon foran, ; lia mano tuŝis la
kesteton oran.Tuj li rememoris pri ŝua
deziro; ĝin li pugne rompis post sigelforŝiro.
.....

'48 El kesteto flugis nubo formomanka: ; lia
animeto, pura, neĝe blanka.Suprenflugis ĝi
kaj ju pli suprenflugis, ; des pli li junecon
perdis kaj kadukis...Kiam la nubeton glutis
spaco norda, ; polvo li fariĝis sur la sablo
borda.

'49 Milda vent' ekblovis ĉe la Fuĵijama, ;
ĉerizflorojn portis for de l' bord' japana.
Milda vento kirle, eble fari solvon, ; miksis
bordan sablon, blankan homan polvon.
.....Kriĉis nur la mevoj, muĝis nur ondaro, ;
milda vento blovis, blovis al la maro... ..)